

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ἑπιμελητοῦ τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὅμωσ ἐπαγγελίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγάφωσθα ἀρεστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ Ἑσωτερικῆς . . . 50. 10.— Ἐξωτερικῆς . . . 10. 50 Τριμηνος . . . 4. 50 Ἐξαμηνος . . . 8. 50 Ἐτησίως . . . 16. 00 Ἄν συνδράμῃ ἀρχοῦσιν τὴν ἰσὺν ἐπιπέδου αὐτῆς.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ἸΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΤΗΡΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἑσωτερικῆς. λεπ. 40. Ἐξωτερικῆς. λεπ. 45 5000 κρητιστικῶν ἐπιπέδων, ἐπιπέδου λεπ. 49 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐφορευτικῆς ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαθραῖον Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 47
--	--	--	--	---

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Πολλὴ ἀνήσυχος, ὁ κ. Οὐόλστον κί ὁ Ἐρνέστος ὠρμησαν νὰ τὸν φτάσουν καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν στὸ ἀνοικτὸ μέρος τοῦ δάσους.

Τὸ πλάτωμα αὐτὸ ἦταν ἔρημο.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ξανακούστηκαν τὰ βαρεῖα περπατήματα, ἀχὶ ὅμως καὶ κρότος τουφεκιοῦ.

Ὁ Τζάκ δὲν θέλησ ἀκούμα νὰ μεταχειριστῆ τὸ τουφέκι του ἢ δὲν μπόρεσ;

Ὁπισθόποτε θύσκολο θάταν νὰ τὸν φτάσουν κί ἀδύνατο νὰ βροῦν εἰς πατημασιές του στο ἄβαφος ἐκείνο, σπαρμένο ὅλο ἀπὸ ξερὸ κλαδάκια καὶ ξερὸ φύλλα.

Σιγά-σιγά ὁ θόρυβος χάθηκε μακριὰ μερικὰ κλαδιά πού εἶχαν κουνηθῆ, ξαναπήραν τὴν ἀκίνησιά τους καὶ τίποτα πιά δὲν ἐτάραζε τὴν ἡσυχία τοῦ δάσους.

Ὁ κ. Οὐόλστον κί ὁ Ἐρνέστος ἐφάξαν ὡς τὸ βράδυ τίς λόγους ὁλόγυρα στὸ πλάτωμα εἰσχωρήσαν στὰ πυκνότερα μέρη φύλαξαν τὸ Τζάκ μ' ὄλη τους τὴ δύναμιν. Τίποτα!... Ὁ δυστυχισμένος εἶχε γίνε θύμα τῆς τόλμης του; Δὲν μπόρεσε νὰποφυγῆ τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἐλεφάντων; Καὶ τώρα ἦταν ξαπλωμένος ἀναίσθητος, νεκρός, σὲ κανένα μέρος τῆς σκοτεινῆς λόγμης;

Καμμιά φωνή, καμμιά κραυγὴ δὲν ἔφθασ ὡς ταῦτα τοῦ κ. Οὐόλστον καὶ τοῦ Ἐρνέστου. Οἱ τουφεκιές πού ἐρρίξαν, ἐμειναν ὅλες χωρὶς ἀπάντησιν.

Ἐνύκτωσε. Καὶ τότε, τακτισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ τὴν ἀγωνίαν, ἔπεσαν στὴ ρίζαν ἑνὸς δένδρου, πάντα προσεκτικοί, πάντα ἔτοιμοι νὰκούσουν καὶ τὸν παραμικρότερο κρότο. Εἶχαν ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιά, μὲ τὴν ἐλπίδα οὗτι ὁ Τζάκ, ὀδητούμενος ἀπὸ τὴ λάμ-

ψη τῆς, θὰ μπορούσε νὰ τοὺς βρῆ, καὶ δὲν ἐκλείσαν μάτι ὡς τὸ πρωί.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, οὐρλιάσματα δὲν εἶχαν κάθει νὰ μαρτυροῦν τὴν παρουσίαν ἀγρίων ζώων ἐκεῖ κοντά. Σκέφθησαν τότε, οὗτι ἂν ὁ Τζάκ κατάφερε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐλεφάντες, πιθανὸ νὰ ἔπεσε σὲ παλὺ πικρὸ ἐπικίνδυνα θηρία, λιοντάρια, τίγρεις... Δὲν μπορούσαν ἰστίσασ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἐφάξαν στὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Κόποι χαμένοι! Ὁ κ. Οὐόλστον κί ὁ Ἐρνέστος ἀναγνώρισαν, ἀπὸ μερικὰ βαθεῖα πατήματα, τὸ πέρασμα τῶν ἐλεφάντων. Σὲ μέρη-μέρη, ἢ γλῶσ-

ῆταν κατακατηρμένη, οἱ χαμηλοὶ κλάδοι τῶν δένδρων σπασμένοι, οἱ θάμνοι σπαρραγμένοι. Ἀλλὰ ἴχνος τοῦ Τζάκ ποθεθά! Ὅστε καὶν' ἀπὸ τὰ πράγματα πού εἶχε μαζί του, τὸ τουφέκι του, ὁ κυνηγετικὸς του σάκος... μὰ καὶ τίποτα πού νὰ δείχῃ πὺς πληγώθηκε, καμμιά κηλὶδα ἀπὸ αἷμα...

Ἰστίρ ἀπὸ τὴν ἀκαρπῆ αὐτὴ ἐρευνα, ὅσο σκληρὸ κί ἂν ἦταν νὰ γυρίσουν χωρὶς τὸν Τζάκ, ἔπρεπε νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφασιν. Ὁ κ. Οὐόλστον ἔλαμε τὸν Ἐρνέστο νὰ καταλάβῃ, πὺς γιὰ τὸ ἴδιο τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ γυρίσουν στο Φελσενχάιμ, ἀπ' ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ ξαναρχίσουν τὴν ἐρευνα μὲ συνθήκες πικρὸ εὐνοίας.

Ὁ Ἐρνέστος δὲν βρέθηκε τὴ δύναμιν νὰντιταγθῆ. Αἰσθανόνταν πὺς ὁ κ. Οὐόλστον εἶχε δίκιο καὶ τὸν ἀκολούθησε χωρὶς σχεδὸν νὰ ἔξερ, τί κάνει. Ὡς τὸ βράδυ, εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἐλάτων.

Περπάτησαν ὅλη τὴ νύκταν κί ὅλη τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν. Ξακουράσθησαν τότε λίγες ὥρες, ξακίνησαν πάλι καὶ τὸ πρωὶ ἔφθασαν στὸ Φραγμὸ.

«Παιδί μου! παιδάκι μου!...» ἔλεγε κάθε τόσο ἡ κυρία Ζερμάτι.

Στὸ τέλος ἐπρόφερε πάλι αὐτὰ τὰ λόγια κί ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς κυρίας Οὐόλστον καὶ τῆς κόρης τῆς, πού ἦταν γονιμισμένες κοντὰ τῆς.

Ὁ κ. Ζερμάτι κί ὁ Ἐρνέστος, βυθισμένοι στὸν πόνο τους, δὲν μπορούσαν πιά νὰ ποῦν λέξην.

— Νὰ τί πρέπει νὰ κάνουμε χωρὶς νὰ χάσουμε στιγμῇ, εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸ ὕφος ὁ κ. Οὐόλστον.

Ὁ κ. Ζερμάτι τὸν ἐπλησίασε.

— Τί; ρώτησε.

— Θὰ γυρίσουμε τὴν ἀμέσως στο Φελσενχάιμ κί ἀπὸ καὶ, σήμερον κηὸς, θὰ ξεκινήσουμε πάλι γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Τζάκ... Ἐὰ σκεφθῆκα καλὰ ὅλ' αὐτὰ, ἀγαπητέ μου Ζερμάτι, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, καὶ

«Τὸ περισσότερο ἔγχε ἀπὸ τὸ κλειδί του...» (Σελ. 353, στ. γ')

σε παρακαλώ να δεχθής την πρότασή μου. Ναι! Θα αφήνονταν στον κ. Ουόλστον. Αυτός μόνος διατηρούσε αρκετή ψυχραιμία, ώστε να δώσει μια σωστή συμβουλή και δεν είχαν παρά να την ακολουθήσουν τυφλά.

— Στο μέρος του δάσους που γειτονεύει με τ'αεροστάσιο, ο Τζάκ, είπε ο κ. Ουόλστον. Εκεί λοιπόν πρέπει να διευθυνθούμε πρώτα-πρώτα και το γρηγορώτερο... Αν παίρναμε το δρόμο πέρ' απ' το Φραγκιά, θα γοργούσαμε πολύ... Ας μπούμε στην πινασσα... Ο άνεμος είναι ευνοϊκός για να περάσουμε το Ανατολικό Ακρωτήριο, κι από κει η πελάγεια αύρα θα μάς σπρώξει κατά μήκος της ακτής... Αν φύγουμε απόψε, θα φθάσουμε στο στόμιο του Μόντρος πριν ξημερώσει, θα το περάσουμε και θα πάμε άραξουμε στο μέρος όπου καταλήγει η βουνοσειρά... Από κει θα πάρουμε το δάσος των ελάτων και θα βγούμε στο μέρος όπου χάρηκε ο Τζάκ... Έτσι, με την πινασσα, θα κερδίσουμε δυο μέρες.

Η πρόταση έγινε δεκτή χωρίς συζήτηση. Αφού παρουσίαζε το πλεονέκτημα οικονομίας χρόνου, δεν έπρεπε να διατάσουν, ούτε να χάσουν καιρό, αν ήθελαν να ωφεληθούν από τον άνεμο που θα τους πήγαινε γρήγορα στο Ανατολικό Ακρωτήριο.

Οι δυο λοιπόν οικογένειες μπήκαν σ' αμάξι, που έτρεξε με τόση ταχύτητα, ώστε σε μιάμιση ώρα έφθασε στο Φελσενχάιμ. Η πρώτη τους δουλειά ήταν να ετοιμάσουν την «Ελισσάβετ» για ταξίδι πολλών ημερών. Στο ταξίδι αυτό θα λάβαιναν μέρος η κυρία Ζερμάττ, η κυρία Ουόλστον κι η Άννα, που με κανένα τρόπο βέβαια δε θάβελαν να μείνουν στο Φελσενχάιμ. Ο κ. Ζερμάττ ούτε σκέφθηκε καν να τους το προτείνη.

Ταπόγμα, αφού εξασφαλίθηκε η διατροφή των κατοικίδιων για μια εβδομάδα, η πινασσα θα ξεκινούσε, όταν μια ξαφνική κακοκαιρία την εμπόδιζε.

Γιατί κατά τις τρεις, ο άνεμος που είχε πείσει αφού γύρισε ανατολικός, ξανασηκώθηκε με μεγάλη δύναμη. Ωστόσο και πάλι, μολονότι η θλασσα απέξω ήταν πολύ τρικυμισμένη, η «Ελισσάβετ» δεν θα έδιείχε, να ριφονιχθύνεση, πέρ' από το Ανατολικό Ακρωτήριο. Αλλά πως να φθάση ως εκεί με τα όρημνα εκείνα κύματα που έρχονταν από το πέλαγο; Και μόνο για να βγί από το όρημητρό της και να πάη ως το νησί του Καρχαρία, θα είχε ανυπερβλητές δυσκολίες.

Ήταν απελπιστικό!... Να περιμένουν, να χαομαρουν, ενώ από την ελαχίστη άρροπορία μπορούσε ίσως να κωλύουν οι έρευνες τους... Κι αν ο ενάντιος άνεμος εξακολουθούσε, αν ούτε το βράδυ, ούτε τη νύχτα δεν έπαυε η τρικυμία, αν χειρότερηε μάλιστα ο καιρός...

— Καλά λοιπόν! είπε ο κ. Ουόλστον, απαντώντας στις έρωτήσεις αυτές που ήταν στο νου όλων, αν δεν μπορούσαμε δια θαλάσσης, θα δοκιμάσουμε δια ξηράς... Με τ' αμάξι αντί με την πινασσα!... Ας τώχουμε έτοιμο να ξανακάρουμε το δρόμο του Έμπερφορτ.

Έκαμαν τις προετοιμασίες γι' αυτό το

«Ο κ. Ζερμάττ έβλεπε μια σκιά...» (Σελ. 361, στ. α.)

ένδεχόμενο... Αν το ταξίδι γινόταν με αμάξι, έπρεπε να διευθυνθούν προς τα νοτιοανατολικά, για να τριγυρίσουν το δάσος των ελάτων, γιατί δεν μπορούσε να περάση αμάξι, από το μέρος τουλάχιστο που ο κ. Ουόλστον κι ο Έρνέστος είχαν εξερευνησει πριν γανέσουν στο βουνό. Από κει θα προσπαθούσαν να φθάσουν στην ανατολική ακρη της λοχμης, δηλαδή στο σημείο όπου θάρχε η «Ελισσάβετ», αν μια αλλαγή καιρού της συγχωρούσε να ταξιδέψη... Μόνο που θα είχαν άρροπορία τριανταέξη ώρων, αλλά πως μπορούσαν να την αποφύγουν;...

Η έλπίδα μιας αλλαγής καιρού δεν πραγματοποιήθηκε. Ο άνεμος δεν έπαψε

να φυσά βορειανατολικά, δυναμώνοντας έλοένα. Το βράδυ, μεγάλα κύματα κτύπουσαν την άκρογιαλιά του Φελσενχάιμ. Τη νύχτα βάταν βέβαια χειρότερα και με τέτοιες συνθήκες, το σχέδιο του θαλασσινού ταξειδιού έπρεπε να εγκαταλειφθί.

Ο κ. Ουόλστον είπε να ξεφορτωθούν τα τρόφιμα από την πινασσα και να φορτωθούν στ' αμάξι. Συγχρόνως εφρόντισαν για τους βανάσους και για τον άναγρο, ώστε να είναι έτοιμοι να ξεκινήσουν το πρωί.

Η κυρία Ζερμάττ έκλαιγε διαρκώς και δεν άνοιγε το στόμα της παρά για να αναστενάξη ή να προσέχη:

— Παιδί μου!... παιδάκι μου! Αξάρια, κατά τις όκτώ, ο Τούρκος κι ο Μπράουν άρχισαν να δείχνουν σημεία ανησυχίας. Ο κ. Ουόλστον, που τους παρατηρούσε, με μεγάλη του έκπληξη τους είδε να τρέχουν μπροστά σή στα μέσα από το φράκτη. Ο Μπράουν προπάντων ήταν άκράτητος.

Υστερ' από δυο λεπτά, ένα μακρινό γαύγισμα άκούσθηκε άρκατα καθαρά.

— Ο Φάλμπ είναι! φώναξε ο Έρνέστος.

Ο Φάλμπ... ο σκύλος του Τζάκ!... Κι ο Μπράουν κι ο Φάλμπ τον εγνώρισαν άμέσως, γιατί του άποκρίθηκαν δυνατά.

Ο κ. κι η κυρία Ζερμάττ, η κυρία Ουόλστον, η Άννα, όλοι ώρμησαν έξω από τη στοά.

Σχεδόν την ίδια στιγμή ο Τζάκ παρουσιαζόταν στην έξορτα κι έπεφτε στην άγκαλιά της μητέρας του.

— Ναι... γλύτωσα, φώναξε, αλλά ίσως ένας μεγάλος κίνδυνος μάς άπειλει.

— Κίνδυνος; τί κίνδυνος;...ρώτησε ο κ. Ζερμάττ, τραβώντας το γιό του και σφίγγοντας τον στο στήθος του.

— Άγριο, άποκρίθηκε, ο Τζάκ, άγριο που βγήκαν στο νησί μας! (Έπειτα συνέχισε) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΣΙΜΑ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΑΝΤΑΙΑ

Ρόδα, μπουμπουκία, εδώ ποτέ ματιές δε σάς μαγτεύουν —σά φιδόγκους στ' άσημένα φύλλα— που οι ήλεκτρικές παράξενες τρομούλες, σάς παιδεύουν σά μια θανάτου άνατριχίλα.

Βγαίνει από τα τρίαβαθα νερό κι' όλο τ' άτσάλι τάζει. Τι τύχη, τι σκληρή είμακρμένη; άντις της αίρας κ' άσπιτο το δάρο, εσάς ζαλίζει.

Τέλλους άγρας

ΜΠΟΥΜΠΟΥΝΗΤΟ

Η μαμμά, αφού άλλαξε από πάνω ως κάτω το Γιαννάκη, που είχε γυρίσει λούτσα από της θείας του, τον κάθισε δίπλα της στο παράθυρο και τον άσπασε να βλέπη τους ανθρώπους, που ή βροχή τους έκανε να τρέχουν.

Αξάρια, μια λάμψη έκανε το Γιαννάκη να κλείση τα μάτια και να ζωρώση φοβισμένος στη μαμμά. Πόσο τον τρομάζουν το Γιαννάκη οι άστραπές! Πόσες φορές δεν είχε παρακαλέσει το Θεό να τις κινή τη νύχτα, όταν κοιμάται! Αι, κι εκείνα τα μπουμπουνήτα! Αχ, αν έλεπαν, τί καλό στον κόσμο!

Ο μπαμπάς μια φορά του είπε, να μην κάθεται κοντά στα τζάκια, όταν άστράφει, γιατί οι άστραπές κινηγάνε τα τζάκια. Γι' αυτό βιάζεται τώρα να φύγη από το παράθυρο και τραβεί και τη μαμμά με τρομάρα.

Την πρώτη άστραπή διαδέχεται δεύτερη και τρίτη και άλλες, άμέτρητες. Και κάθε μια την ακολουθί κι' ένα μπουμπουνήτο, μα τί μπουμπουνήτο! Του κόβει το αίμα του καίμενου του Γιαννάκη!

Αδεια ή μαμμά του φέρνει κάστανα και του τα δίνει να τα βάλη στη χόβολη του μαγκαλιού να ψηθούν. Ο Γιαννάκης τρέμει, δεν έχει όραση για τίποτα, σε κάθε κρότο του ουρανού πετίεται από τη θέση του και σφίγγει περισσότερο τη μαμμά του.

Κι η τρομάρα του μεγαλώνει, όσο άστράφει και μπουμπουνήζει και στο πέσιμο ενός κεραυνού, που κάνει το σπίτι να τρανταχτεί, ρίχεται ο Γιαννάκης στην ποδιά της μαμμάς κι' ένα ξεφώνητό. Κι' εκεί αρχίζει ένα κλάμμα άτέλειμο, που ποτέ μεγαλώνει και ποτέ μικραίνει, σύμφωνα με το θυμό του ουρανού.

Η μαμμά του χαιδεύει το κεφαλάκι, του λέει το ένα, το άλλο, μα τίποτα. Ο Γιαννάκης δε θέλει να πάη με το καλό. Μα κι η μαμμά δεν μπορεί να τον άκούη να κλαίη έτσι. Στεναχωριέται, φοβάται μήν τον πονέση το κεφάλι του απ' το πολύ κλάμμα. Κι' αρχίζει να του λέη τώρα πως ο Θεός ρίχνει ταστροπέλεκια για τα κακά παιδιά, που σπάζε τους γονείς τους. Νά, σαν το Γιαννάκη, που δεν άκούει τώρα τη μαμμά και δε θέλει να ησυχάση.

Ο Γιαννάκης σ' αυτό λιγοστεύει το κλάμμα του και προσέχη νκούση. Φαίνεται πως του κάνει έντύπωση, πως το πιστεύει, και σε λίγο σηκώνει το κεφάλι, σπουπίζει τα θακρυμμένα μάτια και παίρνει και βήζει ένα-ένα τα κάστανα στη χόβολη του μαγκαλιού.

Η μόρα ξεθυμάνει σε λίγο κι' ο ήλιος, ξεμυτζίνοντας από μια μεριά, χωρίζει το μαλούθι σέκασμα του ουρανού σε χιλια σύννεφα, που τον αφήνουν έτσι να βγαίγη και πάλι να κρύβεται.

Ο Γιαννάκης, στο ξένοιγμα αυτό, αφήνει το μαγκαλι και τρέχει στο παράθυρο. Τώρα δεν άστράφει πιά και χαρούμενος φωνάζει τη μαμμά του νάβη κι' αυτή να δη το ποτάμι του δρόμου, που κατέκοσε ή βροχή.

Τρία-τέσσερα παιδάκια, ζυπόλυτα και κακόντυμένα, βγαίνουν τη στιγμή αυτή από την άντικρυνη μάντρα και βάζουν τις χάρτινες βαρκούλες τους στο νερό του χαντακιού.

Ο Γιαννάκης θυμάται τότε το άρροδο-σιλιάνικο καρδάκι του και θέλει να τρέξη να το βάλη κι' αυτός στο νερό, δίπλα στις βαρκούλες. Μα ή μαμμά δεν τον άφνει. Κι' αρχίζει πάλι τα κλάμματα!

Του κίκου φοβέριζει ή μαμμά πως θα ξεναθυμώση ο Θεός και θαρξίσουν πάλι οι άστραπές και τα μπουμπουνήτα. Όσο ο Γιαννάκης βλέπει τον ήλιο, δεν τα φοβάται αυτά, δεν τα πιστεύει.

Κάπου-κάπου όμως ο ήλιος μπαίνει σε κανένα σύννεφο, σκοτεινιάζει, κι' ο Γιαννάκης, μπροστά στον κίνδυνο, προσέχη πάλι στα λόγια της μαμμάς, —ώπου να ξαναβη ή ήλιος κι' ο μικρός νάρχιση δυνατότερο το κλάμμα του. Θεός να πάη κι' αυτός να βάλη το καρδάκι του στο νερό. Και το κλάμμα του ποτέ παύει και ποτέ ξεναρχίζει, σαν του ήλιο, που ποτέ κρύβεται και ποτέ φαίνεται. Κι' η καίμενη ή μαμμά κοιτάζει άτυπόμενα μια στον ουρανό και μια στο ποτάμι του δρόμου, προσπαθώντας να λογαριάση αν θα περάσουν τα νερά, προτού διαλυθούν τα σύννεφα.

Τι βράδυ και τα παιδιά, όταν κλαίγει! ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΑΛΙΟΠΩΛΗΣ

[Κωμωδία Μονόπρακτη] (Συνέχεια και τέλος. Ύδ σελ. 363.)

ΝΙΚ.—...Της προτελευταίας τό πολύ! ΠΑΛ.— Το κόφιμό του είναι άμειπτο. ΝΙΚ.— Υπάκουον και καλύτερα. ΠΑΛ.— Το χρώμα του είναι ξεαίρετο. ΝΙΚ.— Έι έτσι κι' έτσι! ΠΑΛ.— Τέλος, είν' ένα επανωφόρι που πληρώθηκε πολύ άκριβά...

ΝΙΚ.— Ίσως, μα ο γιακός είναι ξεθωριασμένος, ο γυρός ξεφτισμένος, το ύφασμα τριμμένο. ΠΑΛ.— Γι' αυτό έχει ιστορική αξία... Άνήκε σε κάποιον που ήταν πολύ σικ... σ' ένα παρίγκαπα ίσως... και τότε αξίζει περισσότερο.

ΝΙΚ.— Α! λογαριάσετε την ιστορική αξία;... ΠΑΛ.— Πολύ! είμαστε σ' ένα αιώνα συλλεκτικό και άρχαιολόγων. Ό,τι είναι παλιό, έχει αξία. ΝΙΚ.— Τόσο πού, όσο παλιότερο είναι, τόσο και άκριβότερο! ΠΑΛ.— Αυτό είναι! Με καταλάβετε!... Έτσι μια φορεσιά από τον καιρό του Λουδοβίκου XV αούστιακή, αξίζει τό λιγότερο... τό λιγότερο... είναι άνεκτίμητη! Τόσο οι έρασιτέχνες την πληρώνουν άκριβά...

ΝΙΚ.— Μπράβο! μπράβο! Τότε λοιπόν

θα συμβιβασθώμε. Έσείς αγαπάτε τα παλαιά, εγώ αγαπώ καλύτερα τα καινούγια. Σας αφήνω λοιπόν στην κιά συμφέρουσα τιμή αυτή την άπαράμιλλη άρχαιότητα. (Θέλει να παίρησόνό του, πού το είχε άκουμπιαμένο, και το δίνει στον Παληγορά.)

ΠΑΛ. (έξείζει με φέση το κουρέλι και το άπλώνει με άποστοφή έμφορς στο πορνό.) — Α! μα αυτό είναι πολύ! (Με θυμό). Με κοροιδεύετε!

ΝΙΚ.— Φιλιάτε το επανωφόρι μου! Μ' όλη την παλαιότητά του, δε σάς τό πουλώ ένα εκατομμύριο, ούτε χίλιες δραχμές, ούτε ένατό. ούτε δέκα, ούτε πέντε λεπτά (με μεγαλοσπερή χειρονομία) σάς τό χαρίζω! Και προσπαθήστε στο μέλλον να μωψήσε το παρόδειγμά μου! Αυτό θα σας φέρη πελάτες! Χαίρετε, κύριε Παληγορά! Δούλος σας! (Έξείζεται).

ΠΑΛ. (μύσος, με συντριβήν.) — Α! δυστυχία μου! Πέντε δραχμές. ένα επανωφόρι πού το πλήρωσα 2 χρ. 50. Μουρξεται να σκάσω! Για να έδικηθώ, κρπει ναλλάξω τις έτικέτες όλων των άλλων, και να τις σθέησω 10 δραχμές την καθεμιά!

Αύλατα (Έκ του γαλλικού) † ΚΘΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ ΣΕΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ [Του Φωδύχτεςλέμην] 50.

Δεν εξαστάται από μάς να έχουμε άρισμένες διαθέσεις, μπορούμε όμως να άφελούμεθα από καινες που γεννώνται στην ψυχή μας, όπως τό κάνει ο ποιητής, που με κάθε του διάθεση παράγει ποίημα, καλλιτέχνημα. «Κι' όταν ακόμα ο άνθρωπος μένη άφωτος στην δδύνη του, ο Θεός του έδωσε το δάρο να την ξεφράξη».

Είναι στιγμές που ή συνειδησίς μας άποβάλλει τα δικαιώματά της ή, καλύτερα, έμεις παραιτούμεθα άπ' αυτά. Οι στιγμές αυτές, είτε όληνη μάς φέρουν είτε χαρά, άνήκουν στο λυκόφως της ζωής μας. Η όσως λέγει ή Ραχήλ, είναι κατασυνθέσει στο βίο μας και μάς δίνουν μια έλευθερία, που κανένας δεν θα μπορούσε να μάς δώση με την ψυχρή λογική.

Κάποτε έσχημάτισα άξιοσημείωτη πειρα για τη διάθεση που μάς προξενεί το φώς της ήμέρας. Η λάμπα, που καίει στον κοιτάρα μου τη νύχτα, έχυνε ζωηρό φώς. Ξύπνησα χωρίς να ξέρω τί ώρα ήταν. Νυκτερινός, σοβάρες, πένθιμος μάλιστα ιδέες κυριέσαν τη φαντασία μου και μου έδωσαν όν ύπνο. Αξάρια το ρολόγι έσήμανε πέντε και τότε κατάλαβα πως τό φώς, πού το ένόμιζα φώς της λάμπας μου, ήταν της ήμέρας. Άμέσως άλλαξε ή ψυχική μου διάθεση. Τα ίδια πράγματα, που πού όληνη μου έφεραν λύπη, παρουσιάσθηκαν με φαιδρό φώς και μου έδωκαν θάρρος. Τη μεταβολή αυτή την αισθάνθηκα δυνατά, σαν ένα κλονισμό στον ένεφαλο.

Η συγκίνηση είναι σαν το ήλιοβασιλεμα, που σκορπίζει στη φύση τις πορφύρες του άκτινες, ή σαν το χρωματιστό γυαλί, που μάς δείχνει τον κόσμο ώραιότερο, ντυμένο με θέλητρον μαγευτικό.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΥΡΙΑΚΗ απόγεμα.

Ήμαστε όλοι μαζεμένοι στην τραπέζα και προσπαθούσαμε να ζεσταίνουμε με τη συγκέντρωση τουλάχιστο και με τη συνομιλία, γιατί ο πρώτος χειμώνας βρήκε το σπίτι ανέτοιμο να τον δεχθή κι' ενώ έξω έπερτε άρηό το χιόνι...

— χωρίς υπερβολή, μέσο στο χιόνι του Οχτώβρη, βλέπαμε κάπου-κάπου και νιφάδες, — μέσα, ούτε ή σόμπα ήταν στημένη, ούτε στρωμένα τα χαλιά... Σε λίγο, πραγματικώς, ζεσταθήκαμε αρκετά: άντι της σόμπας, είχε ανάψει μια σούζητησ. Αλλά τότε καταλάβαμε πως πεινούμε, πως κάτι θέλαμε να βάλουμε στο στόμα μας. Κ' επειδή για τσάι ήταν κυρίς, άλλος έπρότεινε κομπόστα με ψωμί κι' άλλος ψωμί με βούτυρο. Αζαφνα κάποιος έφριξε την ιδέα: — Στέλνουμε να πάρουμε λουκουμάδες!...

Σας βεβαιώ λοιπόν πως ποτέ πρόταση δεν έγινε δεκτή με μεγαλύτερο ένθουσιασμό! Μικροί-μεγάλοι πετάχθηκαν όρθοι κι' έτρεβαν τα χέρια τους ή χτυπούσαν τα παλαμάκια, φωνάζοντας: «Μπράβο! μπράβο!... λουκουμάδες!... Γιάννη!... Πού είναι ο Γιάννης;... Να πάη άμέσως στο Πλαίσια να πάρη λουκουμάδες!... Δόστε του τη σουπιέρα κι' έξη δραχμές!... Για μια όκλι!... Ναι, μια όκλι μας φτάνει!...»

Φωνές τρεχάματα, κουδονίσματα, φασαρία και χαρά. Έπιτέλους ο Γιάννης πήρε τα λεπτά, τη σουπιέρα και τις αναγκαίες όδηγίες, — πρόσεξε! να είναι ζεστοί... να σου βάλη από τους καλούς... ναχουν μπόλιχο μέλι... να τους φέρη τρεχάλα... να μη φας τους μισούς στο δρόμο!... κι' έφυγε. Τότε μόνο ξανακαθήσαμε και... περιμέναμε με άνυπομονησία. Να πω τώρα πως τρέχανε και τα όβρα του στόματός μου; μπορεί ναναι κάπως άπρεπο (και πέστε πως δεν τώπα), μα όχι κι' υπερβολικό...

Περιμένοντας, δεν λέγαμε πια παρα για λουκουμάδες. Τι ώρα ο πρζγμα!... Κρίμα μόνο να πειράζουμ τάζδωντα στομάχια!... Κάπου-κάπου όμως αξίζει γι' άγαπη τους και μια βαρυστομαχία, — χαλάλι!... Μα θάταν καλοί αυτοί που θα μās έστελνε τώρα ο Πλαίσιας;... Η θάχαν λάδι ταγγό, που θα μās έπιανε στο λαμό;... Η θάταν ξυνοί, άηδία, όπως συμβαίνει καμμία φορά και μένεις με τη χαρά σου;... Μια λιχούδα είπε:

— Όπως κι' αν είναι, εγώ θα τους φάω!

Ένας λιχούδης έπρόσθεσε:

— Και μακάρι να μην είναι τόσο καλοί, γιά να τους μοιρασθούμε οι δυό μας!...

Αλλά όχι! Οι λουκουμάδες του Πλαίσια ήταν έκτακτοι, θαυμαστοί. Κι' όταν ήλθε ή σουπιέρα γεμάτη από τις χρυσές και μυρωδάτες εκείνες φούσκες, — άληθεια, πως μοσχοδόλησε το σπίτι! — κι' έπηρε, άρ παζε καλύτερα, καθένας από δυό-τρεις, γιά να δοκιμάσ, όλοι έδηλωσαν καθαρά πως θάτρωναν μέχρι... ξεκοιλιάσματος. Χρειάστηκε τότε να γίνη μια άυστηρά χριστιανική μοιρασιά. Και βγήκαν πιάτα και μαχαίροπήρουνα, και στράβηκε το τραπέζι και καθήσαμε όλοι, και ριχτήκαμε στο φαί. 'Α, τί λουκουμάδες! Λογοπαίζοντας ο Χρυσόδατος, συμβουλεύει: «τ ρ ο φ η ν και ο υ τ ρ υ φ η ν». Μα οι λουκουμάδες εκείνοι ήταν μαζι και τα δυό. Μās χορταίταν στην άγρια πείνα μας, — πείνα χειμωνιάτικου άπογέματος, — άρα μās έτρεφαν και συγκρόνως μās έθιγαν τη μεγαλύτερη τρυφή που αίσθανθήκαμε ποτέ με τη γλώσσα και με τον ούρανισκό. Έτσι βρεθήκαμε σύμφωνοι όλοι α) πως έπρεπε να πάρουμε δυό όκάδες άντι μιας β) πως στο έβης θα παίρναμε όσο συγκρότερα μπορούσαμε, μακάρι καθεμέρα και γ) πως δεν υπάρχει στον κόσμο τελειότερο, ιδανικώτερο γλυκίσμα από το λουκουμά.

Κι' όμως, είπε τότε κάποιος δεν είναι παρά ένας άσρας, κλεισμένος σε μια λεπτή πέτρα αλευριού, με μια σταξία μέλι και με λίγη σκόνη κανέλλας! Δεν μού λστε πως με τόσο απλά και κοινά πράγματα κατασκευάζεται ένα τόσο υπέροχο γλυκίσμα; Γιατί ποιά από τάλλα, που έχουν χιλιά συστατικά, — άγιά, βούτυρα, φρούτα, άρώματα, σοκολάτες, φυστίκια, μίγδαλα, — και θέλουν όλόκληρη φιλοσοφία γιά να γίνουμ, συγκρίνεται, σε όψη και σε γεύση, με τον απλούστατο αυτό λουκουμά; Ο σβίγγος; ή τούρτα; ή μασκότ; ή τρούφα; ποιά;

— Κανένα! κανένα! φωνάζαν όλοι, λουκουμάς και πάλι λουκουμάς!

— Άμρόσφα!

— Αυτό σημαίνει, είπε τότε ο πρώτος, πως τάλπουστερα πράγματα είναι και τα καλύτερα. Με τα λιγώτερα μέσα να πετυχαίνης τα μεγαλύτερα αποτελέσματα: αυτό είναι ή αληθινή τέχνη, κι' ή τέχνη της κουζίνας, κι' ή τέχνη του έργαστηριού, κι' ή τέχνη ακόμα του γραφείου. Ποιοί άζαφνα είναι οι μεγαλύτεροι, οι ούσιωδέστεροι κι' οι θαυμαστότεροι ποιηται; Οι άπλοί, οι κλασικοί, εκείνοι που δεν μεταχειρίζονται παρα... λίγο αλεύρι, λίγο λάδι και λίγο νερό. Μέπως δεν είναι ή έδα κι' ή τέχνη του-Θεού; Υπάρχει τελειότερο γλυκίσμα από ένα ώραίο φρούτο; Κι' όμως δεν χρειάζεται γιά να γίνη, παρα ένας σπόρος και λίγο χώμα.

Έτσι ο λουκουμάς, που δεν υπάρχει άνθρωπος να μη τον γουστάρει και που είναι το απλούστατο από τάνθρωπινα γλυκίσματα, μπορεί νανεβή σε περιωπή συμβόλου. Ναι, είναι το σύμβολο της απλότητας στην τέχνη, που μόνη κατορθώνει τα ωραία και τα μεγάλα.

Αυτή τη φιλοσοφία θα τη γουστάρει κι' εγώ και θα έπρόσθετα το λόγο μου, αν οι πέντε λουκουμάδες που καταβρόχθισα, δεν μου βέραιναν κάπως στο στομάχι. Αυτό με δυσθύμησε λιγάκι και μ' έλαίμε να θυμηθώ το λόγο ενός φίλου μου ηλικιωμένου μπροστά 'ς ένα ταψί χρυσούς λουκουμάδες, που τους κοίταζε μια μέρα άπέξω από το λουκουματζίδικο:

— Άχ, ναχουν παιδι, να τους έτρωγα όλους!... Μα αν ήμουν παιδι, θα είχα λεπτά να τους άγοράσω; Ίδες τί άναποδιά στον κόσμο: Όταν είμασθε παιδιά κι' έχουμε στομάχι, δεν έχουμε λεπτά. Άργότερα, που έχουμε λεπτά, δεν έχουμε πια στομάχι!...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ [Βραβεύμένο από την Γαλλ. 'Ακαδημία] ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνεία).

— Ναι, πνήγχε στο νεροφράχτη... Όταν δεν ξέρετε πως ο Σουριώ έπεσε στο ποτάμι και, περνώντας κάτω από μια μαούνα, τρυπήθηκε από ένα μεγάλο καρρι; Στη δουλειά μας τέτοια συμβαίνουμ συχνά. Σαν πνήγχε λοιπόν ο άντρας της, ή Κατερίνα βρέθηκε πολύ στενοχωρημένη αν κι' ήταν γυναίκα που δεν τάχανε εύκολα. Μα τί τα θέλετε! Σα λείψη ο παρζς, δεν μπορείς να τον ξανακάνης από σήμερα ως αύριο. Κι' ο παρζς έλειψε. Άληθεια, έπρότειναν της Κατερίνας να πάη στην Αίγυπτο, να μεγαλώσ η τα παιδια μιας κυρίας, που την είχε μια φορά παραμάνη. Μα πού ναχνη την ανήψια της, τη μικρή Λίτσα; Κι' εκεί που δεν ήξερε τί να κάνει, να, εν' απόγεμα σταματά στο νεροφράχτη μια Άγγλιδα, που ταξείδευε το άρρωστο παιδι της. Η Άγγλιδα αυτή ζητούσε ένα παιδι, να παιζη με το γιο της που στενοχωριόταν όλομόναχος στο πλοίο του. Τα μίλησαν λοιπόν και τα συμφώνησαν να πάρη τη Λίτσα, με την ύπόσχεση να την έχη σαν κόρη της, να τη γιαιρφή και να την εξασφαλίση. Ήταν μια πολύ καλή κυρία, γλυκομιλητη και καταδεχτική με τη φτωχολογιά. Η Κατερίνα δέχτηκε την πρόταση, ή Λίτσα μπήκε στο πλοίο κι' εκείνη μόρεσε να φύγη γιά την Αίγυπτο. Ο άντρας μου πήρε τη θέση του Σουριώ στο νεροφράχτη. Άληθεια, πριν φύγη ή Λίτσα, που δεν μιλά, αν κι' οι γιατροί λένε πως μια μέρα θα μιλήση, μούδως να καταλάδι με νοήματα, και με τη βοήθεια

της θείας της, πως αν έρχόσαστε να την ιδήτε, αυτά όλα έπρεπε να σας τα πω. Και να, που σας τα είπα.

Ήμουν τόσο αστισμένος, ώστε δεν έβρισκα να πω λέξη. Ο Μαρτίας όμως δεν τάχανε σαν και μένα.

— Και που πάει τώρα ή Άγγλιδα κυρία; ρώτηος.

— Δεν ξέρω καλά, άποκρίθηκε ή γυναίκα. Στη μεσημβριή Γαλλία... μπορεί και στην Έλβετία... Η Λίτσα μού είπα πως θα μού έγραφε γιά να σας πω το μέρος μα δεν έλαδα άκόμα γράμμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ.

Τα όβρα σάδρανα είπα άληθεια.

Καθώς εξακολουθούσα να μένω αστισμένος, ο Μαρτίας έλαίμε ε,τι δεν μπορούσα να κάμω εγώ.

— Σας εύχαριστούμε πολύ, κυρία, είπε. Και σπρώχνοντάς με σιγά, μ' έβγαλε από την κουζίνα.

— Έμπρός, μού είπε, όρμος! Τώρα δεν πρόκειται να βρούμε μόνο τον Άρθουρο και την κυρία Μίλλιγκαν, αλλά και τη Λίτσα. Τι όβρα που ήθε είσαι! Θα χάνουμε καιρό γιά ναρθούμε στο Δρεζύ, ενθ' τώρα μπορούμε μια χαρά να εξακολουθήσουμε το όρμος μας. Αυτό θα πη τύχη. Άρκετά κακή μās είχε δειχθή να τώρα που μās δειχεται και καλή. Ο άσρας έβρισε. Ποιάς ξέρε τί ευτυχίες θα μās φέρη!

Κι' εξακολουθούσε το κυνήγι του «Κύκνου», χωρίς να χάνουμε καιρό, και χωρίς να σταματούμε, παρα όσο χρειάζταν γιά να κοιμώμαστε και να κερδίζουμε κανένα λεπτό.

Στο Ντεσιζ, όπου το κανάλι του Νιβερναι βγαίνει στο Λείγρη, ρωτούμε γιά τον «Κύκνο»: πήρε το πλαγιό κανάλι κι' αυτό ακολουθούμε τώρα και μεις ως το Ντιγκουάν από κει παίρουμε το Κεντρικό ως το Σαλόν.

Ο χάρτης μās λέει πως, αν διευθυνώμαστε από το Σαρλ Γαία στο Μακόν, θα πορευώμε ένα μεγάλο κύκλο και δρόμο πολλών ήμερών, άλλ' αυτό θάταν μια γενναία άπόφαση, που κανένας από τους δυό μας δεν τόλμησε να την αναλάβη, αφού συζητήσαμε τα υπέρ και τα κατά: γιαι ή «Κύκνος» μπορεί να είχε σταματήσει στο δρόμο κι' έτσι θα τον προσπερνούσαμε θάπρεπε τότε να γυρίσουμε πίσω κι' άντι να κερδίζουμε καιρό, θα χάνουμε.

Κατεβαίνουμε τον Σάωνα, από το Σαλόν ως το Λυών.

Έδώ όμως μια άληθινά σοβαρή δυσκολία παρουσιάζεται: ο «Κύκνος» πήρε τον Ροδανό προς τα άπάνω ή προς τα κάτω; με άλλους λόγους, ή κυρία Μίλλιγκαν

διευδύθηκε στην Έλβετία ή στη μεσημβριή Γαλλία;

Μέσα στην κίνηση των πλοίων που πηγαίνόχουνται στο Ροδανό και στο Σάωνα, ο «Κύκνος» μπορεί να πέρασε άπαρατήρητος.

Ρωτούμε ναυτες, βαρναρδες, όλους εκείνους που ζούνε στις προκυμαίες και τέλοςπάντων βεβαιωνώμαστε πως ή κυρία Μίλλιγκαν τράβηξε γιά την Έλβετία ακολουθώμε λοιπόν τον Ροδανό προς τα πάνω.

— Από την Έλβετία πηγαίνουμ στην Ίταλία, είπε ο Μαρτίας, να απόμα μια τύχη αν, κωνηρώντας την κυρία Μίλλιγκαν, φθάναμε στη Λούκκα, τί χαρά που θάπαίρη ή Χριστίνα!

Ο καιμένος μού ο Μαρτίας! με βοηθεί να βρω τους άγαπημένους μου, ενθ' εγώ δεν κάνω τίποτα γιά ναγκαλιόση την άδελφούλα του!.

Από το Λυών προχωρούμε γρηγορώ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΜΟΥ Μ. ΠΑΜΗ (Πανελλήνιος Έλας) εν Μυτιλήνη. Α' Βραβείον 1920 Διαγωνισμού Εσπασθόματος.

ΠΑΥΛΟΣ Δ. ΓΕΡΟΝΔΕΛΗΣ (Κόδος Β') εν Μανδραδάφ Κωνσταντινήσ. Α' Βραβείον 1880 Διαγωνισμού Αύσαν.

πω τον «Κύκνο»! Αυτός είναι, άληθεια... Το βάζουμε στην τρεχάλα: και, μιάζει πολύ, είναι αυτός ο ίδιος και όμως φαίνεται σαν πλοίο που το έχουν εγκαταλείψει. Είναι γερά δεμένος πίσω από ένα χαράκιωμα του ποταμού που τον προφυλάττει, και μέσα είναι όλα κλειστά, δεν υπάρχουν πια λουλούδια στη βεράντα.

Τί να συνέδη τάχα; τί να έπαθε ο Άρθουρος;

Σταματούμε, με την καρδιά σφιγμένη από άγωνία.

Μα είναι δειλία να στεκόμαστε έτσι άκίνητοι; πρέπει να προχωρήσουμε, πρέπει να μάθουμε.

Ένας άνθρωπος που τον ρωτούμε μās άπαντά με προθυμία είναι αυτός Ισα-Ισα που τον έβαλαν να φυλάη τον «Κύκνο».

— Η Άγγλιδα κυρία που ήταν στο πλοίο με τα δυό της παιδιά, εν' άγορι παράλυτο κι' ένα κορίτσι βουδό, είναι στην Έλβετία. Άρση' έδώ το πλοίο της, γιαι δεν μπορούσε νανεβή το Ροδανό πιο άπάνω. Η κυρία, τα δυό παιδια και μια υπηρέτρια, έφυγαν με άμαζι οι άλλοι υπηρέτες τους ακολουθήσαν με τα μπαγάγια: θα γυρίσουν το φθινόπωρο να ξαναπαρουν τον «Κύκνο», να καταδεύν το Ροδανό ως τη θάλασσα και να περάσουν το χειμώνα στα Μεσημβρινά.

Ανασαινούμε. Κανένας από τους φόβους που μās είχαν κυριέσει, δεν ήταν βάσιμος: έπρεπε να πάη ενοίς μας στο καλύτερο, άντι να πάη, άμέσως στο χειρότερο.

— Και που να βρίσκειται τώρα αυτή ή κυρία; ρώτηος ο Μαρτίας.

— Πήγε να νοικιάσθ' ένα έξοχικό σπίτι στην όχθη της λίμνης της Γενεύης,

προς το μέρος του Βεβαί: μα δεν ξέρω καλά-καλά που' εκεί θα περάση το καλοκαίρι.

Έμπρός γιά το Βεβαί! Στη Γενεύη θα γοράσουμε ένα χάρτη της Έλβετίας και θα ιδώμε που βρίσκειται αυτή ή πόλη ή το χωριό. Τώρα πια ο «Κύκνος» δεν τρέχει μπροστά μας γιά να τον κυνηγώμε: κι' αφού ή κυρία Μίλλιγκαν θα περάση όλο το καλοκαίρι στο έξοχικό της σπίτι, είμαστε βέβαιοι πως θα τη βρούμε φτάνει να φάξουμε.

Και τέσσερες ήμέρες αφού φύγαμε από το Σαισέλ, φάχνομε στα περίχωρα του Βεβαί, μέσα στις πολυάριθμες βίλλες, που από τη λίμνη με τα γαλάζια νερά, άναβαίνουν με χάρη στις πράσινες δασωμένες πλαγιές του βουνού. (Έπεται συνέχεια)

τερα από τον «Κύκνο», γιαι ή Ροδανός με τα γοργά νερά, δεν ταξείδεύεται με την ίδια εύκολία του Σηκουάνα. Στο Κυλό, δεν μās περνά παρα έξη εβδομάδες, από δυόμισυ ήμερες που μās περνούσε πριν κοιτάζοντας όμως στο χάρτη, αμφιβάλλουμε αν θα μπορούσαμε να τον φθάσουμε πριν από την Έλβετία: γιαι δεν ξέρουμε αν ο Ροδανός είναι πλωτός ως τη λίμνη της Γενεύης και φανταζώμαστε πως με τον «Κύκνο» ή κυρία Μίλλιγκαν θα θέλη γιά επισκεφή την Έλβετία, που δεν έχουμε το χάρτη της.

30 λεπτά. Και δὲν εἶχε τίποτα μέσα, παρά ἓνα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Ἐνοεῖται ὅτι ἀλλή γοῦρ δὲν εἶναι ἐπιεικῆ. Γράμματα, χωρίς τὸ ἀνάλογο γραμματόσημο, ἀπ' οὐραίου κ' ἐν εἰναί, θὰ τάφνω στὸ Ταχυδρομεῖο, καὶ νὰ τὸ ξέεις.

Ἐλευθερώτῃ τῆς Πατρῖδος, Ἐλευθερώτῃ σου γιὰ τὸ 1921 καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προθυμία. Γιὰ δὲ αὐτὰ πρὸς ρωτῶς, σὲ πληροφοροῦν ἡ σημερινή μου Πρόσκλησις. Ἐμάντισσα, βλέπεις, ὅσα θέλατε νὰ μάθετε γιὰ τὸ νέο τόμο καὶ σὰς τὰ λέγω μὲ τὸ γ' καὶ μὲ τὸ σίγμα.

Ἐνα πάθημα τοῦ Ἄριελ: Ἄρσὺ ἔδωκε ἔστῳσαι, πέταξε τὴν πένη, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ τὴν πιάσῃ γιὰ λίγες ἡμέρες. Ἀλλὰ οἱ ἴγες ἡμέρες ἔγιναν πολλές, τὸν ἔπιασε ἡ τιμωρία, ἀνέβαλλε πάντα νὰ μὴ γράψῃ καὶ ὕταν ἀσθανόταν καὶ τὴν διάθεση, δὲν εὐρισκῆ μὲ τὴ δικαιολογία νάρχησι. Ἐτυχῶς μιά μέρα τὴν βόηξε: νὰ μὴ δολοφονήσῃ δὴ τὴν ἀλήθεια. Ἐστὶ εἶχα, ὕστερ ἀπὸ τὸσον καιρὸν, ἓνα ὠραῖο γράμμα τοῦ Ἄριελ καὶ τῶρα ἐλπίζω νὰ ἔχω τακτικά.

Ἄμ' ἡ Τσελλὴ Νηριατοποῖα, ποὺ ἔχει ἓνα χρόνον ὀλοκληρὸν συνδρομητρία μου καὶ μόλις τῶρα ἀπ' φάσισε νὰ μὴ γράψῃ, γιὰ ναμὸν πῆ τὴν ἀγάπῃ τῆς; Καὶ γιατί; Γιατί νηριατοποῖα... Ἄς εἶναι, τῶρα ποὺ ἔβγαλε ἡ καλὴ ἀρχὴ, ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃ. Καὶ γράφει τόσο ὁμορφα, ὥστε ἔσαν ὀλοκληροῦν περὶ τὴν νηριατοποῖα.

Ἐπιστολὴς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἔγες: Μις Νιόλλυ, Χάνι τῆς Γραφίας, Ρόδως καὶ Κάλυξ, Μανδωνικὸν Ἰδεῶδες καὶ Οὐράμιος Θόλιος. Ἐξέτελλαν τὰς παραγγέλιας τῶν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Χ.

Ἀνεῖρ τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἔγες: «Ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου», «Μητέρα», «Πῶς νὰ τὸν πλάσω», «Τὸ περιβόλι μαζ», «Μηλοτόρες» καὶ κ. τ. λ. — «Ποιητὴς καὶ λογιγράφος». — «Τὸ μικρὸ ἀγοράκι καὶ τὸ γατάκι». — «Τὸ φάιντασμα». — «Ὁ ἀδελφοῦλός μου διορθώνει κάλους». — «Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου μου». — «Φιλικά γράμματα». — «Φερονόγιατα». — «Ἀφιέρωση στὰ παιδιά». — «Ἡ πεταλούδα καὶ ἡ Πετὰ Τραγοῦδα». — «Τὸ μαγαζέτο φύλλο». — «Ἀπὸ τὰ φαῦδα τοῦ Σχολείου». — «Σιωπηλὸς σκέψεις». — «Μνημόσυνα», κ. τ. λ. — «Ὁ γάτος μου καθηγητὴς». — Παιδιὰ Πνεύματα.

Κετικὴ τῆς προηγούμενης Σελίδος: «Ἔνας παρατηρούμενος». Πολὺ καλὸ. Παραστάναι ζωηρότατα τὴ λήθη τοῦ ἐπιτεμένου καὶ τὴν κάποια εὐχαρίστηση, ποὺ προξενεῖ αὐτὴ ἡ λήθη σὲ μερικὲς ψυχὲς. Γιατί στὸ χέρι τοῦ ποιητοῦ δὲν ἦταν νὰ ἐξασχῆ μιά στιγμή καὶ νὰ χορήγη μὲ τοὺς ζήλους; — «Ἀποστολὴ μπαλονί». Πολὺ νόστιμη παιδικὴ σπηρῆ. Θὰ τὴν ἤθελα μόνο λίγο οὐνεμιότερη. — «Ὁ κορημὸς». Ἐποικιλικὸ, μ' ἓνα ἀσθημὰ ἀληθινὸ. Δὲν ἔβρω μόνο ἐν ταυρίῳ γιὰ κορημὸ, ἐκεῖνο τὸ πρὸς ο. π. ο. Προσωποποίηση θὰ πῆτε. — «Παιδι-μάνα». Ἐαεβολικὸ τὸ δεύτερο τετράονο, καὶ δὲν ἔγ.

γεται τὸ δάμον ἔγες μόνος, ποὺ παρακολοῦθε τὴν προσυχή τοῦ παιδοῦ. Κατὰ τὴ ἄλλη καλὸ, καὶ ἀν εἰκόνα καὶ σὰν ἀσθημὰ. — Τάλλα μεταφράσεις. Ἀλλὰ πολὺ καλὰ κορημῶνες, κ' ἀπὸ ἔνα κομμάτι διαλεκτὰ. Ἐστὶ ἡ Σελίδα μας αὐτὴ εἶναι μιά ἀπὸ τίς καλλίστερες.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανουθεῖται ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐπισημασμένα ἢ ἀνανουθεῖται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἢ ἀνηκῶν εἰς ἀγάθια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Χαμόγιο τοῦ Πόνου, κ. (ΔΟ). Δικηγορικὸς, ἄ. (XX). Βασιλεὺς τοῦ Κοροῦ, ἄ. (XX). Μεταλλογικὴ Ἐπαρξίς ἄ. (ΣΑ). Μωδωνάτα, κ. (ΚΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 εὐς 3 τὸ πολὺ προστάσεις λατὰ 50 διὰ τὰς κεφαλὰς 10 λατὰ ἢ ἔγες. **Α. Μ. Ἐπισημασμένον νὰ ταλλάθωσιν:** ὁ Φεργγοβόλος Γιάννος μὲ Ἄγραν Ἀνάμησο, Μεσοσηρ. Ἀκτὴν, Μαχαβαράταν, Γκρατζιέλι, ἔργουρην Πανωσί., Φριδολληρ, Κυθέρουα. — ὁ Πολίτην τοῦ Γέλωτος μὲ Ἀτράνταχηρ, Ἐπισημασμένον, Λυγαριάν, Ἀραλάνη. — τὸ Ἀνδραιομύτρο Ναυτοπούλο μὲ Θεάν τῆς Ἐλεήτης. Νικομάχηρ, Ἀνεμόνηρ. — ὁ Ἐργίης μὲ Μῆ μὲ Ἰησοῦν, Χιονί τ. Μουίαρ, Σολβ. Καρμῆ. — ἡ Ἐλαιδόφωρα μὲ Χιῶς, Τριαντάφ., Ἀσωνιάδα, Φίλημα Θανάτου. — ἡ Νικομάχη μὲ Ἄγραν Ὀυρουοπ., Ἀήτητη, Ἐλάων, Δαιὸν Σιοπεντήρ.

Ἡ Ἀ. ἀπλοῖα ἀσπάζεται τοὺς φίλους: τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος (ἐλαδ, εὐχαριστῶ: θραβῆτον ἔστειλα.) Ἐθνηκὴρ Ἐνόχηα (ναί, μὴν ἀνησυχῆς) Ἀγρῶν τῶν Κλεφτῶν (ἔστειλα ἐκ νέον) Ἐνδοξο Μασολογικῆς, Ἐμυρῆτινὸν Ἀργαλιά, κ. τ. λ. κ. τ. λ. — Ἐθνηκὸν Ἐνοσηρῶν, Κων. Ἀ. Τριανταφύλλου (ἔλαβα εὐχαριστῶ.) Στοργιλα, Ἐθθ. Ἀ. Μάδμη. (ἔστειλα.) **Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς** ἔλαβα μετὰ τὴν 19ης Ὀκτωβρίου δὲναπῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔγες δὲκὰ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐκαστός τόμος δραχ. 5. Ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ. 5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1919) ὑπάρχουν ὅλοι: οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστός τόμος δραχ. 15 καὶ ραμμένος δρ. 17. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λατὰ 50 ὁ δραχμῶν καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰς ἀραφῶς εἰς ραμμένους.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΧΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἑαυτοὺς τὴν νέαν τὸν διεσθύνων εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωση τῆς νέας ταχυλίας. Ἄλλως δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τὴν ἀπόλειπον τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνῆγμα τοῦ ἰδίου Διαγωνισμοῦ ἴσων Σκεπτεθῶν — Νοεμβρίου Ἀττικῶς δεκατὸ μῆκος τῆς εἰρήνης Ἀσπυροῦ Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς ἀποσθημῆς ταύτης εὐ' ὅσον δὲν ὄσ ἔβουν ὀλοκληροῦν εὐθὴ δὲκας καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων].

553. Αεζιγρῶς Ἀνευνομία μὲ νησί Εἰς τὴ γραμμὴ τὰ βάζω Κ: εἰς τὴν Ἀσία τὴ Μικρὴ Ποταμὶ προνοεῖται.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀνδομάνο Κλαρεῖα

554. Συλλαβογράφος

Ἐὰν βάλω στὴ σπηρὰ Δὴν συμφορῶν πρ. φορὰ, Κόρη φατεινὴ τῆς Ἰγῆ Κρανητὴ παρῶντος,

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐθνομῶ Ἰδαῶδου.

555. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀπάνω βάλω τὸ λαμπρὸ Καὶ κάτω τὸ κεφάλι Καὶ ἀπὸ ἡ μυθιστορικὸ Πρόσωπο, συμπλαβητικὸ, Ἀρχαῖος θεὸς προβάλλει.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Διηλάνου.

556. Συνταγῆ

Μοῦ πόνοσος ὁ λαϊκὸς μου Καὶ μοῦ εἶπε ὁ γιατρός μου: —Μιανῆ γάτας τὸ κεφάλι. Μιανῆ πάτιας τὸ λαμπρὸ, Κάποιου σκύλου ἓνα πλάσρ, Καὶ κοιλία ἀπὸ τσαχάκι. Βορῆα δὲ ἄ κα μαζί. Πιὰ, λεγάκι ἀπ' τὸ τζουμὶ Καὶ δὲ γιάνης στὴ σπηρῆ.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Σαρβῆλης

557. Πιραμῆς

+ Οἱ στανουπαταῦς τ. Ἰταλίας
+ * = Ἀρχαῖος θεός.
+ ** = Χώρα τ. Μ. Ἀσίας
+ *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
+ **** = Βασ. τ. Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀθήνας τοῦ Ὀμηροῦ

558. Ἐπιγραφή

Σ Ἰ Η Α
Ι Ε Ο Ι
Ο Θ Β Φ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τιμημένου Τουφεῖα

559-561. Συμπληρωματικὴ φράσεων

1. — παρόντος — ἀρχῆ —
2. — Ὀν — Κύριος —
3. — συμφορῶν —

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαρομάνο Θεοῦ.

562. Μαγικὴ Εἰκόνη ἀνεῖν εἰκόνας

— Ἐκί, ἀνω, σπηρ ἄρη τῆς θάλασσης, φαίνεται μιά νησος. Ποιά νὰ εἶναι; Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος

563. Ἀχρηστὴς μετὰ Ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν ἀνωθι ἵσχυόμενων λέξεων, ἀπατελοῦν Κένταυρον, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὰ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθένας ἀρχαῖον ζωγράφον.

3. Ἀρχαῖος θεός. 2. Ἀρχιτέλαος τοῦ Αἰγαίου. 3. Πόλις τῆς Γαλλίας. 4. Λόγος. 5. Μικρὸν χερσίν. 6. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 7. Μυθολογικὸν ὄν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐσθροῦ Ἐταυροῦ

564. Ἐπισημασμένον

ε-η-α-ε-α-α-α
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Βουσορῆδος

565. Γάγες

Τ Ο Ο Ο Ι
Τ Ο Ο Ο Ι
1
1

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ρερμῆδος Σίεσσου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλλου

473 Φοινίχη (Φ. νίση). — 474 Ζήτα Ζητῶν. — 475. Ἡρα-θήρ. — 476. Καρῆ.

Α Ζ Σ Ο Ρ Π
477. Δ Α Ι Ρ Π Ο Ρ Π

Α Α Α Υ Η Ε Ο Π
Ν Κ Ω Ν Δ
Α Β Σ Ν

479. ΒΙΚΟΣ 479. ΥΑΛΙΟΣ (ΔΥ)
Γ Λ Α Ρ Α στας, ὁ νόμος, ἰα
Κ Α Δ Ι Σ ας. Ουαλλία, Δε
Ο Ρ Ι Ζ ὁ λος. — 480. ΠΙ
Σ Α Σ Ρ Ν μ ἡ δ ὲ ν π ἑ ἄ τ

τῶν. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους: ἐκ τῶν κείτων, λαμβανόμενον ἓνος γράμματις δευτέρου ἐν ἓνος ἀποσθημῆς ἐνυαλλῆ. — 481. ΣΕΜΕΑΝ (Ρωσία, Ἐβραϊκὸν Ἀημοσθένης, Βοσθέρ, Θαλάς, Ἀρβῆ. — 482-485. 2. Ἀέλια καίρια 2. Φίλη παιδιὰν 3. Σέρβος ὄρειν. 4. Ἐρὸν ἰσθ. — 486. Κ ε ε σ δ ε ν δ ε ς ε δ ε ε ν. ὁ δ ὲ ν ὡ ς ε ὡ δ ὲ ν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εὐς 10 τὸ πολὺ λέξας μὲ 40 σπουδία δρ. 2 (ὁ ἐλαττωσος δρας) Πῶ τῶν 10 λέξ. 20 λατ. ἢ ἔγες, μὲ πᾶσι σπουδία 2α. 80 καὶ μὲ κομμάτια 2α. Ὁ κερῆτος στίχος δρ. 1.

(Κ'—355)

ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΙΣΤΙΣ—ΠΑΤΡΙΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἐπισημασμένον Δημοσφηρ. 1920

(Κ'—364)

Ἀναλλάσσομεν κ. ρ. μὲ ὅλους τὸν ἄλως. — Καρδία ἀπὸ Πέτρου, Βασίλειος Φυχῆς, Φίλημα Θανάτου Χαμῆγιο τοῦ Πάνου. Ρ. Κ. Κ. κ. α. ν.

(Κ'—365)

Μεταλλογικὴ Κορματοποῖα

Ἀναλλάσσομεν κ. ρ. — Μαλκολογικὴ Ἐπαρξίς, Ρ. Κ. Κεκουρῆ.

(Κ'—366)

Ρασιοντινὸν, βλέπεισ ὅτι δὲν μὲν φωνῆς σὲ ἀνακαλόφωρος εἶσαι ὁ Κυριακίδης. — Γρινάρος, Δημοσφηρ τῆς Νουλαίας, Τάδε, Νέλιος.

(Κ'—367)

Γραμμένον Ἀνθοπέταλο, μωρικῆς χαριστίας. — Ἐμυρῆτινὸν ἀκροῦν γοροῦ, δηλώσατε συμμετοχὴν Τάχης Σχίλας, Ρ. Κ. Σμύρνη.

(Κ'—368)

Ο χὶ ἀπλοῖα ἐπαρῆσμένη. Τριμῆ γωνίη, ἀλλὰ τέλει ἀσθημῆ (ὅτι ἦταν ἐπιθῶμος). Κί' ἑμῶς στὴν Ἀλλογραφίαν παρουσιάζεται ἡ ἕλιπσοστασιατικὴ Προλετῆα.

2. τ. Δ'. — Ἡ τελευταία κατὰ ὄρατον γιὰ τέτοια ζήτηματα. Νὴ ὄρατος καὶ νὴ μὴ ἐνανουθεῖται.

(Κ'—369)

Στὸν Διαπλαστικὸν! Ἐπισημασμένον τετράδιον γ' ἢ μῆς. — Ἐπισημασμένον, θὰ τὴν εὐρῆτη ἔγες μὲ μῆς. — Νηριατοποῖα, Ἰπὸν Μῆς Ἀνεσερ.